

Beslutningsforslag nr. **B 148**

Folketinget 2019-20

Fremsat den 28. februar 2020 af Peter Skaarup (DF), Liselott Blixt (DF), René Christensen (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Søren Espersen (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Marie Krarup (DF)

Forslag til folketingsbeslutning

om bortfald af opholdstilladelser ved modtagelse af offentlig forsørgelse

Folketinget pålægger regeringen i den kommende folketingssamling, 2020-21, at fremsætte lovforslag, der sikrer, at udlændinges opholdstilladelser bortfalder, hvis de har modtaget offentlig forsørgelse i mere end 6 måneder.

Bemærkninger til forslaget

Næsten hver tredje ikkevestlige indvandrer i Danmark er på offentlig forsørgelse. Det koster skatteyderne dyrt. I Odense Kommune er 45 pct. af indvandrerne fra ikkevestlige lande på offentlig forsørgelse i form af kontanthjælp og dagpenge. Hvis andelen af indvandrere på offentlig forsørgelse i Odense Kommune lå på landsgennemsnittet, ville kommunen kunne spare 254 mio. kr. om året ifølge en analyse fra Dansk Arbejdsgiverforening («Kommuner kan spare millioner ved færre indvandrere på offentlig forsørgelse», www.da.dk, den 10. november 2019).

Landsgennemsnittet for ledige ikkevestlige indvandrere er 32 pct. Cirka hver tredje ikkevestlig indvandrer er altså på en eller anden form for offentlig forsørgelse mod 18 pct. for etniske danskere. I 2018 blev der udbetalt 14 mia. kr. alene i forsørgelsesydelse til ikkevestlige indvandrere svarende til en tredjedel af udgiften til at bygge Storebæltsbroen. De ikkevestlige indvandrere kostede samlet set de offentlige kasser 33 mia. kr. i 2016 («Indvandreres nettobidrag til de offentlige finanser i 2016», www.fm.dk, den 20. april 2019).

Formålet med beslutningsforslaget er at motivere udlændinge til at opkvalificere sig, så de bliver selvforsørgende, og at motivere ledige udlændinge til at komme i arbejde. De udlændinge, som i årevis ikke har modtaget anden indtægt end offentlig forsørgelse, får med dette beslutningsforslag sendt et signal, der ikke er til at misforstå. Denne sidste gruppe kommer med sikkerhed aldrig ind på arbejdsmarkedet. Hvis ikke de kan blive selvforsørgende, må de forlade Danmark uanset varigheden af deres ophold.

Der ligger en særlig udfordring i at motivere kvindelige indvandrere. De må træffe valget mellem at miste opholdstilladelsen eller lovgivningsmæssigt at blive tvunget ud på arbejdsmarkedet og bidrage til samfundsøkonomien.

Alt for længe har landets kommuner manglet det nødvendige redskab til at motivere ikkevestlige indvandrere til at søge de ledige stillinger, der findes. Med en befolkningsudvikling, der kontinuerligt går i retning af en stigning i andelen af borgere med ikkevestlig baggrund, er det af tvingende nationaløkonomisk betydning både på den korte og den lange bane, at vi får en strammere lovgivning og administration på området. Danmark virker som en magnet på ikkevestlige indvandrere, som ikke har noget ønske om at bidrage til samfundsøkonomien på samme måde som etniske danskere, der er opvokset med et både moralsk, etisk og kulturelt incitament til at opretholde og udbygge levestandarden og med-

virke til at udbygge velfærdsstaten til gavn for dem, der reelt har behov for hjælp.

Det er ikke en naturlov, at man skal kunne bo og opholde sig i Danmark til evig tid som udenlandsk statsborger uden at yde og kunne nyde godt af de serviceydelser, som velfærdsstaten er opbygget med. Danske skatteydere har alt for længe været bidragsydere i forhold til for dem uvedkommende ikkevestlige indvandrere, der lever her i landet på offentlig forsørgelse alene.

For den særlige gruppe af udlændinge, der fortsat har beskyttelsesbehov i form af flygtningestatus, er der behov for et særligt regelsæt. Den kommende lovgivning skal tage højde for, at det skal være klart også for denne gruppe, at der er en sammenhæng mellem fortsat opholdstilladelse som flygtning og viljen til at bidrage gennem deltagelse på arbejdsmarkedet. Det skal ikke være muligt blot at bruge opholdet som en venteperiode på offentlig forsørgelse. Der skal stilles klare krav om beskæftigelse, der forbereder dem på en fremtid i hjemlandet, når beskyttelsesbehovet ophører.

Den kommende lovgivning bør tage afsæt i sammenhængen mellem opholdstilladelse og aktiv deltagelse på det danske arbejdsmarked. En kortere ledighedsperiode, f.eks. i forbindelse med jobskifte, bør ikke automatisk medføre et bortfald af opholdstilladelse. Men en ledighedsperiode på over 6 måneder med offentlig forsørgelse bør medføre bortfald af opholdstilladelse, uanset om opholdstilladelsen er tidsbegrænset eller permanent. En opholdstilladelse bør med andre ord være betinget af et krav om selvforsørgelse.

Ved at sammenkæde udlændinges ret til fortsat ophold med selvforsørgelse frigøres midler til sikring af velfærden for danske statsborgere frem for ikkevestlige indvandreres passive forsørgelse.

Målet er at nedbringe antallet af ikkevestlige indvandrere på offentlig forsørgelse over en kortere årrække og samtidig sende det signal til omverdenen, at der er en sammenhæng mellem pligter og rettigheder i Danmark. Dette er ikke tilfældet på nuværende tidspunkt, hvilket er dokumenteret af de tal, som DA har redegjort for i førnævnte analyse. Der skal skabes en retstilstand på området, hvorefter de kommunale udgifter falder væsentligt, og som samtidig er både tidsvarende og fair over for de udlændinge, der bidrager positivt til samfundsøkonomien.

Skriftlig fremsættelse

Peter Skaarup (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om bortfald af opholdstilladelser ved modtagelse af offentlig forsørgelse.

(Beslutningsforslag nr. B 148)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.